

ÎNCHEIERE

19 iunie 2019

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Oleg Sternioală
Victor Burduh
Galina Stratulat

examinând admisibilitatea recursului declarat de Ghenadie Tocaiuc,
în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Ghenadie Tocaiuc
împotriva Procuraturii Generale a Republicii Moldova cu privire la achitarea reținerilor
din indemnizația de demisie,

împotriva deciziei din 17 ianuarie 2019 a Curții de Apel Chișinău prin care a fost
respins apelul declarat de către Ghenadie Tocaiuc și menținută hotărârea din 12
octombrie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani,

c o n s t a t ă :

La 07 iunie 2016 Ghenadie Tocaiuc a depus cerere de chemare în judecată
împotriva Procuraturii Generale a Republicii Moldova cu privire la achitarea reținerilor
din indemnizația de demisie.

În motivarea acțiunii, reclamantul a invocat că la 01 noiembrie 1999 a fost angajat
în serviciu ca ajutor al procurorului mun. Bălți, ulterior deținând funcția de procuror în
Procuratura mun. Bălți până la data demisiei.

Prin ordinul nr. 143-p din 13 februarie 2018 Ghenadie Tocaiuc a fost eliberat din
funcția de procuror în Procuratura mun. Bălți din motivul numirii în funcția de judecător
la 06 februarie 2018.

A specificat că conform ordinului din 13 februarie 2018 a fost stabilit achitarea
deplină a drepturilor salariale inclusiv compensația pentru concediul anual nefolosit
pentru perioada de muncă din 01 noiembrie 2017 – 06 februarie 2018, indemnizația
unică de concediere egală cu 50% din produsul înmulțirii ultimului salariu lunar cu 18
ani compleți lucrați în funcția de procuror. Ulterior i-a fost eliberat bonul salarizării cu
calculul final pentru luna februarie 2018, din care rezultă că la codul 523 este calculată
suma indemnizației de demisie în mărime de 144131, 40 de lei, iar la codul 922 este
indicat ca achitat 111 096, 48 de lei.

Ghenadie Tocaiuc a menționat că la indemnizația de demisie a fost reținută
neîntemeiat suma de 33035 de lei. De asemenea, la codul 910 este indicat ca fiind
reținut impozit pe venit 26485, 53 lei și la codul 950 contribuții individuale de asigurări
sociale 9467, 52 lei.

Astfel, a considerat că, Procuratura Generală neîntemeiat a reținut din indemnizația
de demisie impozitul pe venit și cotizația socială, contrar cerințelor Codului Muncii,
care prevăd că se interzic rețineri din indemnizația de demisie.

A solicitat reclamantul încasarea din contul Procuraturii Generale a Republicii Moldova a reținerilor ilegale din indemnizația de eliberare din funcție în mărime de 24 387 de lei cu titlu de impozit pe venit și 8 647, 89 de lei cu titlu de contribuții de asigurare socială obligatorie, încasarea din contul pârâtului conform art. 330 alin. (2) Codul Muncii, 0,3% din suma neachitată la timp la data demisionării în mărime de 18 626,77 lei și a cheltuielilor de judecată,

Prin hotărârea din 12 octombrie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani s-a respins acțiunea depusă de Ghenadie Tocaiuc ca fiind nefondată.

La 09 noiembrie 2018 Ghenadie Tocaiuc a declarat apel împotriva hotărârii din 12 octombrie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediu Rîșcani, solicitând admiterea acesteia, casarea hotărârii primei instanțe cu emiterea unei noi hotărâri de admitere a acțiunii.

Prin decizia din 17 ianuarie 2019 a Curții de Apel Chișinău a fost respins apelul declarat de Ghenadie Tocaiuc și menținută hotărârea din 12 octombrie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani.

Astfel instanța de apel a menționat că coraborând circumstanțele de fapt constate cu cadrul legal aplicabil speței, se atestă justă concluzia instanței de fond referitor la faptul că acțiunile Procuraturii Generale a Republicii Moldova privind reținerea impozitelor la sursa de venit sunt legale și întemeiate.

Or, instanța a constatat că indemnizația unică achitată în temeiul art. 62 alin. (2) al Legii cu privire la Procuratură nr. 3 din 25 februarie 2016, adică procurorilor care demisionează, este impozabilă, fiind reținut atât impozitul pe venit cât și contribuțiile asigurărilor sociale de stat obligatorii.

În acest sens instanța de apel, a decelat că, cererea de apel formulată, conține în esența sa, aceleași temeuri de fapt expuse în cererea de chemare în judecată, circumstanțe care au fost examinate de către instanța de fond. Mai mult, motivele de fapt ale cererii de apel, nu determină ca fiind existente sau aplicabile temeiurile de drept pentru casarea sau modificarea hotărârii primei instanțe.

La 12 aprilie 2019 Ghenadie Tocaiuc a depus cerere de recurs împotriva deciziei din 17 ianuarie 2019 a Curții de Apel Chișinău, prin care a solicitat admiterea cererii de recurs, casarea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe cu emiterea unei noi hotărâri de admitere integrală a acțiunii.

În motivarea recursului a invocat că instanțele de judecată ierarhic inferioare au apreciat eronat legea materială – art.18-20 din Codul fiscal și nu au aplicat norma care urma a fi aplicată -art.150 Codul muncii, care este o normă specială.

Astfel, a menționat recurentul că art. 150 al Codului muncii prevede că nu se admit rețineri din indemnizația de demisie, adică sub noțiunea de rețineri conform Codului fiscal se înțelege orice taxă sau impozit, iar alte plăți care conform Codului de executare nu se urmăresc -este o normă de blanchetă ce la fel se referă la interzicerea executării reținerilor, doar că și pentru alte categorii de venituri care nu pot fi urmărite.

A mai opinat că pârâtul a încălcat cerințele art.143 alin. (1) lit. a) din Codul muncii, conform căruia dacă se contestă quantumul tuturor sumelor ce se cuvin salariatului de la unitate, efectuarea achitărilor se face în caz de încetare a contractului individual de muncă cu un salariat care continuă să lucreze până în ziua eliberării din serviciu – în ziua eliberării. Deci, instanța de judecată nu a stabilit, deși s-a invocat și s-a pretins că a avut loc reținerii nejustificate a plăților salariale, care nu s-au achitat în ziua eliberării, iar prin prisma art.330 alin. (2) din Codul muncii urmau a fi calculate și încasate din contul pârâtului.

A specificat că prin procesul civil dat i-au fost încălcate drepturile fundamentale prevăzute de art.46 din Constituția Republicii Moldova și de art.1 al Protocolului nr.1 CEDO .

În contextul prevederilor art. 434 alin.(1) Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Curtea de Apel Chișinău a pronunțat decizia contestată la data de 17 ianuarie 2019.

Materialele cauzei atestă că decizia contestată a fost expediată părților la data de 18 februarie 2019, fiind recepționată de către recurent la 25 februarie 2019, fapt confirmat prin copia plicului anexată la cererea de recurs (f.d.82).

Astfel, recursul declarat la data de 12 aprilie 2019, este în termen.

Examinând temeiurile recursului declarat de Ghenadie Tocaiuc, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul drept inadmisibil din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sânt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Ghenadie Tocaiuc, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Astfel, argumentele invocate în recursul declarat se referă la dezacordul recurentului cu soluția pronunțată de către instanța de apel, însă nu relevă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei contestate.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că recursul exercitat conform secțiunii II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432. alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

În această ordine de idei, completul Colegiului precizează că, în contextul normelor procedurale din Secțiunea a II-a, Capitolul XXXVIII Cod de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond

și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin.(4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă, însă, din recursul declarat nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a relevat în jurisprudența sa constantă, rezultând din prevederile art. 6 § 1 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, că nu se impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes (cauza Rebai și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995).

În circumstanțele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a recunoaște recursul declarat de Ghenadie Tocaiuc, ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. 433 lit. a), 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Ghenadie Tocaiuc împotriva deciziei din 17 ianuarie 2019 a Curții de Apel Chișinău.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Oleg Sternioală

judecătorii

Victor Burduh

Galina Stratulat